

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ...

ΚΕΦ. Α
Ο ΑΝΤΕΡΑΣΤΗΣ

Βραδιάζει...

Ο Άρχων ντε Πιέν, ο κάλος πολιτιστής ποιητής του αιώνα του σ' όλα τα πεδία του μαζών, λαλώντας με τον Βασίλη του Φραγκίσκου τον Α', χαίεται στο παράθυρο του σαπιού του και κοιτάει έξω.

Είπε γέρος παιδί, τα μαλλιά του έχουν άσπασει.

Κάθε τόσο λυγνίζουν στενωμοί γενναίων τον στήθος του, λάνω στο όπιο πάθων άκόμα τα σημάδια από τόσες πολιμικές πληγές.

Πέρα στον κατωτέρω χώρο, άνάμεσα άπ' τα γέρικα δέντρα φρονιούνται τριαντά, επιδημικοί, σωστοί πέτρινοι φρονιτές οι πύργοι του Κοντοσταύλου Άννα Μονορρανού.

Ο Άρχων ντε Πιέν κοιτάζει τους πύργους σ' όψη και το βλέμμα του θολώνει.

Τα μάτια του άγριεύουν. Σφίγγει τις γροθίες του και λέει με όργη που κολλάει μέσα στα στήθεα του :

Καταραμένη Κοντοστάουε, άθλια Άννα Μονορρανού, ό Θεός να σε παιδήσει!... Όλα αυτά που βλέπω γύρω μου, πόνο και γαίες ήσαν άλλοτε δικά μου. Και μου τα πήρες όλα... Όλα, άθλια... Μου τα πήρες όλα και μ' άφησες σ' αυτό έδω το φτωχικό σαπίκι. Καταραμένος να είσαι, Άννα Μονορρανού!

Έβλεπε το βλέμμα του άρχοντος ντε Πιέν γόρως προς το βάθος του διαστήματος. Μια ό σφρόντα συγκίνηση τη στιγμή αυτή έχει μέσα.

— Η κόρη μου; Πού είναι η κόρη μου; ρώτησε άνησυχά ο γέρος Άρχων.

Η δεσποίνη Άνναπέλλα, είτε η ύπηρέτρια, πήγε στο άσος για να ψάξει, όπως πάντα, άφρολιούλινδα.

— Ναι... άλήθεια... Είπε άνοιξες!... ψιθύρισε με λύπη ο ντε Πιέν. Άγαπημένη μου Άνναπέλλα!... Ποιός ξέρει άν θάχης άσος κ' αυτό το φτωχικό σαπί για να μένης!... Ό κοκαλιχός Κοντοστάουλος έν' έβανός να μεις το άσπάζη και αυτό... Άνναπέλλα μου, γλυκερά μου κόρη, τί θα γίνης όταν έγώ κλείσω τα μάτια!

Τα μάτια του άρχοντος ντε Πιέν βρόχωναν. Ανό δάκρυα χέχονας από γλυκιά μουρούλα του.

Ξαφνικά τινάχτηκε άυτόματα κ' ή μορφή του σκοτεινίστηκε. Τα μάτια του καρφώθηκαν στην αψη του σαπιού.

Ένας μαυροφωρμένος καθάλλαρης έξελξε τη στιγμή αυτή, άπ' το άφρισμένο και κατακοκκιωμένο ύλογό του.

Χίμαι άσπρόλοι! Ό αλόχουλος του Μονορρανού!... κοίτηξες ό ντε Πιέν.

Ο μαυροφωρμένος έπιτόης ανέθηκε γρήγορα στο σαπί, πηριε στην άδυσσα του ζάχοντος ό γέρος Άρχων. Έκανε μια βαθιά έπάλαι και είτε :

— Ελάτε ντε Πιέν, έλαδα αυτή τη στιγμή ένα γράμμα από τον άφθεντο μου Κοντοσταύλου, ό όποιος με διατάζει να σας το άνακοινώσω άμφορ.

Ο ντε Πιέν τον ζήτησε ζάχοντος.

— Άδύθηνα ντε Πιέν, συνέχισε ό έπιτόης, ή άποσπύχη μου είναι φθισή. Το γράμμα που σας φέρνω εντ άσοςμης του Παράσηντον τον Παρισίον με θβανική ημερομηνία, 25 Άουλιόν 1553. Σφίφωνα με την άδυσσα αυτή χρεια να έγραμμάξωτε ένός ένός μηςός στο σαπί αυτό, στο όπιο κατοικείτε, γιατί άνηκει στον Κοντοσταύλο!

Άκούοντας τα τελεταινια λόγια του έπιτόου ό Άρχων ντε Πιέν άσπάρησε το άμια να του άνεβάνη από κεφάλι. Έτρεψε σφίχονος. Έτσι λοιπόν ή φέβοι του δεν βγήκαν ψευτικοί; Ήθελαν να του λάρουν και το τελεταινίο αυτό καταφάρο και να τον πτάξουν στο δρόμο;

— Ω, άξιε κόρη μου Λοιδοβίχε δωδέκατε, ό γενναίος Φραγκίσκος πρώτε, άρχισε να φωνάζη ό άτιμος άρχοντας, σηκωθείτε από τους τάφους σας κ' έλάτε να δΐτε πός σηκωθήφονται σ' έξείον παύσης το άμια του για σας και για τη Γαλλία!...

Ο αλόχουλος του Κοντοσταύλου βέβησαν την άπειλοία του άτιμου άρχοντος σφραμνήρε βαδύτατα. Χωρίς να τη λέξει άηρε την περιγραφή που ζάχοντος πάνω σ' ένα τραπέζι και βγήκε άπ' το διαμείο σφραμπατόνας.

Ο Άρχων ντε Πιέν βέβησαντος πός έβανει μόνος έξασπας πλέον σε σφραμπατόνος θρήνος :

— Κόρη μου, Άνναπέλλα μου, γλυκερά μου κορούλα, τί θα γίνης τώρα παιδί έσύ; Θά μείνης άσπρη, φτωχή μου άγάτη!... Θά μείνης χωρίς φρονι στους δρομους παιδάκι μου, Άνναπέλλα μου!... Μονορρανού, κατάρω άίονια σε σένα και στους άσοςμους σου!...

Η Άνναπέλλα ντε Πιέν ήταν μόλις δεκαέξι Μάιον. Η έμορφή της έθαύωνε. Το πρόσωπό της ήταν άθιο, σάν μικρό παιδί. Τα μάτια της έπρόχους έκφραστικά, το άνάστημά της λυγροτάτο. Η Άνναπέλλα ντε Πιέν ήταν σπόςτος άγγελος!...

Την ώρα που έγένετο στο σαπί της ή δραματική σφρη που διηγήθηκαμε, ή Άνναπέλλα έθώδεε γρήγορα-γρήγορα χάτο άπ' τον έσσο που ψήλον δέντρον, στο άσος, όμια με νερούδα, όμια με νεύρη του δρομίου. Τα όρσά της μάτια γούζαν άνησυχά δεξιά κ' άριστερά και τα χέλια της ψυθούζαν :

— Άχ, Θεέ μου, Θεέ μου!... Θάγω άραγε το άφρος να το πο; Πρέπει όσσο να του μιλώσω άποψε... Πρέπει να του άποκαλύψω το τρομερό μυστικό, το μυστικό που είτε και τόσο γλυκό σφροχόνος... Είμαι μητέρα!... Πρέπει να το μάθη!...

Ενώ προχούρσες και μονολογούδες έτσι, δύο χέρια την άγκάλιασαν ξαφνικά κ' αλοθάβηκαν στα δροσέρα της χέλια, δύο χέλια ποίκαιαν από έρωτα.

Η Άνναπέλλα άφρσε ένα ξεφωρητό ξαφνίσματος και χαράς κ' άφρέθηκε στην άγκυλιά έξείον που την είχε σφραμπίσει έτσι άξαινα, ψυθούζοντας :

— Ω! Έσύ!... Έσύ είσαι, άγάτη μου!... Φραγκίσκο μου, άγαπημένη μου Φραγκίσκο, άλύστε κόρη της ζωής μου!...

Ο νέος, ό όποιος την είχε άγκάλιασει έτσι ξαφνικά, ήταν φραμωτατος, με βέβαια γεμάτο ειλκίφωνα, με πρόσωπο γλυκό και τίμο. Ο νέος αυτός έκαλείτο Φραγκίσκος ντε Μονορρανού και ήταν ό πρώτοσχος γυός του Κοντοσταύλου Άννα Μονορρανού, του πασιχούρον Κοντοσταύλου ποίχε γίνεσι αίτια τόσων σφροχόνων στον πατέρα της νέας και ποι τοίς έταίριε τώρα και το σαπί άκόμα που κατοικούσαν.

Ο Φραγκίσκος έσφριξε στο στήθος του την Άνναπέλλα και της είτε :

— Τι έχεις, άγάτη μου; Γιατί είσαι τόσο άνησυχά σήμερα; Τι σου συμβάνει;

— Έχω να σου μιλώσω, Φραγκίσκο. Μά άκόμη φοβόμια, φοβόμια πολύ, χωρίς να ξέρω γιατί... Νομίζω πός μās έχουν προδοσί, άγαπημένη μου. Μās κατασκοπεύουν. Άζουος!... Άζουσε!...

Ένα σφύμο ακούθησε μέσα στο ζάχοντα.

— Γλυκερά μου Άνναπέλλα, γιατί τρομάξεις έτσι, της είτε ό νέος σφίγγοντας την κοντά του. Δεν είναι τίποτα. Κα νένα άγρη θα πέρας άνάμεσα στα ζαχτήρια!...

— Α, φοβόμια, φοβόμια, Φραγκίσκο, λατρεία μου!

— Φοβάσαι! Και ποίος θα τοίμοιες να σφρησή τα μάτια του άίονου σου, έξορνας πός σε προσηταίνο έγώ, πός σ' άγαπάω, πός σε λατρεύω;

— Δεν ξέρω, άγαπημένη μου, μά έδω και τρείς μήνες τίμω και ξαφνίσματα με το πασιμρό.

Το φρέμα της ξεκουμισθηκη και φάνηκε ή ύπεροχη καρμύλη του γυνού της όμιν...

Ξαφνικά, ήταν φραμωτατος, με βέβαια γεμάτο ειλκίφωνα, με πρόσωπο γλυκό και τίμο. Ο νέος αυτός έκαλείτο Φραγκίσκος ντε Μονορρανού και ήταν ό πρώτοσχος γυός του Κοντοσταύλου Άννα Μονορρανού, του πασιχούρον Κοντοσταύλου ποίχε γίνεσι αίτια τόσων σφροχόνων στον πατέρα της νέας και ποι τοίς έταίριε τώρα και το σαπί άκόμα που κατοικούσαν.

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ

ΤΟΥ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΦ

— Έδω και τρεις μήνες... Από την ημέρα που γίνεσαι δική μου. Έντεώς δική μου, γλυκεριά μου 'Ανναπέλλα!.. Μά ήσυχασε φως μου. Σε λίγον καιρό θα σου δώσω τ' όνομά μου, θα γίνεις γυναίκα μου, και το μίσος που χωρίζε τους πατέρες μας θα τελειώσει...

— Ω, ναι, Φραγκίσκο... Άγατά με!.. Άγατά με, Φραγκίσκο, γιατί προαισθάνομαι πως κάποια μεγάλη συμφορά κοιμάται πάνω απ' τ' κεφάλι μου!

— Σε λυτρώω, 'Ανναπέλλα μου. Το όρμητικό μου στο Θεό... Όρμητικό πως θα γίνεις γυναίκα μου, και πως κανένας δεν θα μπορέσει να με πάρει ν' αλλάξει γνώμη...

— Αν οι δύο ερωτευμένοι δεν ήσαν τόσο άρρωστοί, ο ένας στον άλλο τη στιγμή αυτή, θάβλεπαν με τρέφο πίσω από τους θάμνους ένα παραλλαγμένο από την όρμη και το μίσος πρόσωπο, να τους κοιτάει με μάτια που πετούσαν φλόγες.

— Ο Φραγκίσκος έσκυψε και φίλησε την 'Ανναπέλλα στο στόμα, στα μάτια, στα μαλλιά, ξετρελαμένους από έρωτα.

— Μη φοβάσαι, πολυαγαπημένη μου μικρούλα, της ψιθύριζε. Κι αν σ' άνησχη κάποι πλάτο σε μένα, στον μέλλοντα σύζυγό σου, στον άντρα σου...

— Ναι, ναι, έχω να σου πω κάτι, κάτι σπουδαίο, κάτι σοβαρό, και θα ευχόμαιο, είτε η 'Ανναπέλλα. Μά όχι τώρα. Τα μεσάνυχτα θα σε περιμένω στο σπίτις της τροφού μου.

— Καλά λοιπόν, τα μεσάνυχτα, αγαπά μου, είτε ο νέος. Τα μεσάνυχτα, λατρεία μου.

Καθώς προχωρούσαν άγριαλαμένους έβρισαν μπροστά σ' ένα κίονα το δάσους. Άνηκε στον Μονιμορανού και υπήζαν μέσα. Η 'Ανναπέλλα κάθησε σε μια πολυθρόνα. Ο Φραγκίσκος στάθηκε όρθιος κοντά της και την άγκάλιασε. Καθώς η νέα έγειρε το κεφάλι της στο στήθος του, το φρέσκι της ξεκοιμήθηκε και φάνηκε η υπέρσημη κωμική του γυναικού της όμοια... Ο Φραγκίσκος έσκυψε και την φίλησε σαν τρελλός.

— Αγάτι μου, αγαπά μου, λατρεία μου, γλυκεριά μου 'Ανναπέλλα, χαρά της ζωής μου, σ' αγαπώ, σ' αγαπώ μικρούλα μου!..

— Η ώρα είχε περάσει πια.

— Η 'Ανναπέλλα σηκώθηκε, κοιμήθηκε το φρέσκι της και βγήκαν έξω. Προχώρησαν ως ένα σημείο του δάσους κι' εκεί χωρίσαν.

— Τα μεσάνυχτα! είπε η 'Ιουλιάννα.

— Τα μεσάνυχτα! απάντησε ο Φραγκίσκος στέλνοντάς της ένα φίλημα...

— Η 'Ανναπέλλα στάθηκε και κοίταξε τον αγαπημένο της που έφυγε. 'Επειτα άναστήθηκε και γύρισε να πάη σπίτι της. Μά πριν κόψει δυο-τρία βήματα, σταμάτησε ξαφνισμένη, κατάγλυμη, κατατρομαγμένη.

— Ένας άνθρωπος, ένας Ιπτότης της έφραζε το δρόμο, καθωρόνοντας τα άγριεμένα μάτια του απάνω της...

— Ο Ιπτότης αυτός ήταν άρκετά νέος, μά το πρόσωπό του είχε σκληρή έκφραση και τα μάτια του άστραφταν, γεμάτα ύπερηφάνεια και μίσος.

— Μόλις τον αντίκρισε η 'Ανναπέλλα τραύλιζε ταραγμένη:

— 'Ερρίκε!.. Θεέ μου, είσαστε οσείς!..

— Ο Ιπτότης πλησίασε κοντά της, της έσπασε το χέρι και της είπε με φωνή ύποκοψη:

— Ναι, εμ' έγώ!.. Ο 'Ερρίκος Μονιμορανού... Μά γιατί τρομάζετε; Δεν έχω λοιπόν το δικαίωμα να σας μιλάω, όπως ο αδελφός μου;

— Η 'Ανναπέλλα έτρεψε.

— Μά αν δεν έχω αυτό το δικαίωμα, συνέχισε ο νέος με τη σκληρή του φωνή, το παίρνω μόνοι μου. Ναι, λοιπόν, εμ' έγώ, 'Ανναπέλλα. Εμ' έγώ ο 'Ερρίκος Μονιμορανού και τα είδα όλα, όλα... Τ' άγκάλιασα, τα φίλησάς! Όλα τα είδα, μά την Κόλασι!.. Και τώρα άκούσε με, σπέρμα του Σατανά!.. Άκούσε με σκληρή κι' άκαρδη!.. Γιατί με περιφρονεί; Γιατί δίνεις δη σου την αγάπη στον αδελφό μου; Έγώ σου πρώτος έξομολογήθηκα έρωτα. Γιατί με περιφρονείς; Τί έχει παραπάνω από μένα ο αδελφός μου; Θεξ λοιπόν να τον σφάξω σαν θορνίδι. Θεξ να του ρουφίξω το αίμα! Απόψε κι' όλα; Θά τελειώσουν όλα... Μίλα, μίλησέ μου, λοιπόν, γιατί δεν μ' αγαπάς, άσπλαχη!..

— Η 'Ανναπέλλα ήταν χλωμή σαν νεκρή. 'Ετρεψε σύγκορη. Τράβηξε απότομα το χέρι της απ' το χέρι του 'Ερρίκου και κόντασε όσο μπορούσε κοντάγιο του είτε:

— Γιατί μου μιλάτε έτσι, 'Ερρίκε; Σας αγαπώ, το ξέρετε, και θα σας αγαπώ πάντα σαν αδελφό μου, γιατί είσαστε ο αδελφός έμεινον στον ότοιο έλασθε δη μου τη ζωή. Τί άλλο θέλετε λοιπόν από μένα; Κι' αυτές άκόμα τις προτάσεις που μου κάνετε τις έχω κρύψει από τον Φραγκίσκο, γιατί δεν θέλω να σας σμηθί καθό. Δεν του μαρτύρησα τίποτα, ούτε και θα του πω ποτέ λέξι γιά σας.

(Άκολουθεί)

Χτες τη νύχτα είδα το άκόλουθο όνειρο: Περατούσα μοναχός μου σ' έναν άπεράτο κάμπο, όταν έξαφνα μου φάνηκε πώς άουσα πίσω μου βήματα σιγαλά κι' ανάλαφρα. Κάποιος με παρακολούθησε με προφύλαξι...

Γύρισα τότε κι' είδα μια κωμώδη γορά τυλιγμένη σε κάτι σταχτιά κορφέλια.

Μεξ' απ' τα κορφέλια μονάχα το πρόσωπό της ξεχώριζε, ένα πρόσωπο στυγνό, ζαρωμένο, άπαίσιο, που κατάληγε σε μια άγριστη όψη αυτή.

— Ποιά είσαι; τη ρώτησα τρομαγμένος. Τί θέλεις; Είσαι Ήλιόνα; Γυρνείεις έλεημοσύνη;

— Ατή όμοξ δεν μου άποζωρήθη.

— Την πλησίασα τότε και σκόδοντας από πάνω της, είδα πως τα μάτια της ήσαν σκοτεινά με μια ύποληνη μεμβράνη, από κείνη που έχουν μερικά ποιά κι' να προφύλαγονται από το δυνατό φως του ήλιου.

— Η μεμβράνη αυτή δεν μ' άβρινε να ίδω τις κόρες των ματιών της. Ύπείθησα λοιπόν πως θύτανε τυφλή.

— Θέλεις έλεημοσύνη; την ξαναρώτησα. Γιατί με παρακολουθείς;

— Η γορά όμοξ ούτε αυτή τη φορά μου άποζωρήθη.

— Τότε την άφησα κι' έξακολούθησα το δρόμο μου.

— Μά σε λίγο άκουσα πάλι πίσω μου τα βήματά της, τ' ανάλαφρα, ρυθμικά και φευγαλέα βήματά της...

— Μά τί θέλει λοιπόν η γυναίκα αυτή; είπα μέσα μου. Γιατί με παρακολουθεί τόσο έπιμονα;

— Σε λίγο όμοξ πρόσθεσα;

— Φαίνεται πως θάνα καμιά δυοτρισημένη τυφλή, που έχασε το δρόμο και με πήρε από πίσω και να φτάση σε κανένα μέρος κατοικημένο. 'Ετσι θάνα!..

— Άλλά μια παράξενη άνησυχία είχε κυριέψει την ψυχή μου.

— Μου φανόταν πως η γορά δεν με παρακολουθούσε μοναχά, αλλά μ' έσπρωχνε ποτε δεξιά, ποτε άριστερά κι' έγώ υπάκουνα σ' αυτήν χωρίς να το θέλω.

— Όστόσο έξακολούθησα να βαδίζω, όταν έξαφνα μπροστά στο δρόμο μου είδα κάτι να μανυρίνη, σαν λάκκος βαθύς σκαμμένος μες στη γη.

— Ήτανε ένα μνημα!

— Έδω λοιπόν ήθελε να με οδηγήση η γορά; σκέφτηκα τότε και γύρισα πίσω με μάξ.

— Είδα τότε τη γορά που με κίτταξε με τα μεγάλα της μάτια, άτελειστικά κι' άπαίσια, σαν όνειρο άρραχτικό...

— Ά! σullenόστηκα. Αυτή η γορά θάνα η Μοίρα μου, η σκληρή κι' άδυσόλητη Μοίρα που κανένας δεν μπορεί να την άποφύγη. Άλλά τί λέω; 'Ετσι εύκολα θά παραδοθώ! Προέπει να παλαίψω...

— Κι' άμέσως άλλαξα κατεύθυνση. Βάδιζα χορήγορα και βιαζόμουν. Άλλά σε λίγο άκουσα πάλι πίσω μου τα έλαφρά βήματα της γοράς, και κοντά, πολύ κοντά, μπροστά μου, στην άκρη του δρόμου, είδα ν' άνοίγεται ο φοβερός εκείνος μαύρος λάκκος...

— Άμέσως πήρα άλλη κατεύθυνση. Άλλά το ίδιο ύπουλο βήμα άνητρωσε πίσω μου, κι' ο ίδιος σκοτεινός λάκκος έχασε μπροστά μου...

— Ά, του κάκου χάνω τον κόπο μου, σαν το λαγό που τον κωνογίνει τα σκαλιά. Δεν θά γλυτώσω!.. σκέφτηκα.

— Περιέμεινε! είπα τότε μέσα μου με λύσσα. Θά σου τη φιάσω δεν θά πάω πουθενά!..

— Και κάθησα καταγής.

— Η γορά όμοξ βρισκόταν πάντα πίσω μου, σ' άόπτασι δυό βημάτων. Δεν την άκουσα, αλλά αισθανόμουν καθαρά την παρουσία της. Κι' άθαφνα τότε τί είδα;

— Ο λάκκος εκείνος ο μαύρος άρχισε να έρητι, να γλυστράη, να σέρονεται, να προχωρή και να πλησιάζη προς το μέρος μου...

— Γύρισα τότε πίσω μου και τί είδα πάλι; Η γορά είχε χαρφωμένα άπάνω μου τα μάτια της και με κίτταξε σαν να μου έλαγε:

— Που θά πάς;... Δεν θά μου ξεφύγη! Είμαι η Μοίρα σου!.. Κι' αυτός εν' ο τάφος σου!.. 'Ο,τι κι' αν κάνης, σ' αυτόν θά καταλήξης...

IBAN ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΦ

Προχώρησαν ως ένα σημείο του δάσους κι' εκεί...

